

มุมมองเชิงศิลปะในฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย ARTISTIC VIEWPOINT IN EROTIC SCENES IN THAI FILMS

วสิน มูลประเสริฐ¹ บรรจง โกศัลวัฒน์² ปัทมวดี จารุวรรณ³ เจตน์ศักดิ์ แสงสิงแก้ว⁴ และ สุชาติ โอทัยวิเทศ⁵

Wasin Moonprasert, Banchong Kosalwat, Patamavadee Charuworn,

Jatesak Sangsinkeow and Suchart Otaivites

Article History

Received: 01-05-2023; Revised: 22-09-2023; Accepted: 27-09-2023

<https://doi.org/10.14456/jsmt.2024.4>

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการทำการศึกษาความเป็นศิลปะในฉากความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ ด้วยวิธีวิเคราะห์ตัวบทของภาพยนตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. วิเคราะห์ความเป็นศิลปะในฉากที่มีความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย 2. เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในการแบนภาพยนตร์และนำไปสู่การแก้ไข พบว่าภาพยนตร์และวิดิทัศน์ 2551 ผลของการศึกษาพบว่าภาพยนตร์ไทยที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศนั้นมีการใช้การนำเสนอความงามทางด้านศิลปะและสุนทรีย์อยู่ 2 ประเภทคือ 1. การนำเสนอในด้านความงามทางกาย โดยเป็นการนำเสนอความงามในแง่มุมของการสร้างภาพในฉากให้มีความสวยงามประสานกลมกลืนกันของทัศนธาตุและการจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะเพื่อให้ผลของภาพเกิดความประทับใจต่อผู้ชม และ 2. การนำเสนอในด้านความงามทางใจ ซึ่งเป็นการนำเสนอความงดงามของความรู้สึกในตัวเนื้อหาของภาพยนตร์ โดยภาพในฉากนั้นไม่ใช่ใจความสำคัญหลักในการนำเสนอของภาพยนตร์แต่เป็นเพียงองค์ประกอบของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เท่านั้น

และด้วยความที่ภาพยนตร์เป็น สื่อมวลชนกระแสหลัก การนำเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศจึงจำเป็นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตรวจพิจารณา เพื่อไม่ให้เกิดค่านิยมที่ผิดเพี้ยนและพฤติกรรมเลียนแบบที่อาจทำให้สังคมเกิดความวุ่นวายได้ ทำให้บางครั้งเกิดข้อพิพาทระหว่างผู้สร้างภาพยนตร์กับคณะกรรมการตรวจสอบ ภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศจึงควรใช้การนำ

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Master's degree student, Faculty Master of Communication Arts, Kasembundit University

Email: dogs_fff@hotmail.com *Corresponding author

²⁻³รองศาสตราจารย์, คณะนิเทศศาสตร์และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Assoc. Prof., Faculty Master of Communication Arts, Kasembundit University

⁴ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะนิเทศศาสตร์และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Asst. Prof., Faculty Master of Communication Arts, Kasembundit University

⁵อาจารย์ คณะนิเทศศาสตร์และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Lecturer, Faculty Master of Communication Arts, Kasembundit University

เสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศในด้านศิลปะและสุนทรียะในด้านการนำเสนอความงามทางกายและความงามทางใจให้มีความสมดุลกัน เพื่อให้ภาพภายในฉากที่นำเสนอความสัมพันธ์ทางเพศยังคงมีความงามอยู่ในกรอบของความเป็นศิลปะและสุนทรียะ

คำสำคัญ: ฉากความสัมพันธ์ทางเพศ; สื่อมวลชนกระแสหลัก; ศิลปะและสุนทรียะ; ภาพยนตร์ไทย

ABSTRACT

This research aims to study the artistic aspects of erotic scenes in Thai films using qualitative analysis methods, specifically film scripts analysis. The objectives are: 1. To analyze the artistic aspects in erotic scenes in Thai films, and 2. To reflect on the issues in film censorship and the implications for amending the Film and Video Act of 2008. The study found that Thai films featuring erotic scenes utilize beauty in artistic and aesthetic presentations in two ways: 1. Presenting physical beauty, which involves showcasing attractive visual elements within a scene, harmoniously blending various visual components, and organizing artistic elements to create an impression on the audience, and 2. Presenting emotional beauty, which highlights the attractiveness of emotions within the film's content. In this case, the scene's imagery is not the primary focus, but rather serves as a mere component of the film's storytelling.

As films are a form of mainstream media, the presentation of erotic scenes must be considered in relation to censorship to prevent the propagation of distorted values and imitative behavior that could potentially cause social unrest. This occasionally leads to conflicts between filmmakers and censorship committees. Films featuring erotic scenes should, therefore, balance the presentation of artistic and aesthetic elements in physical and emotional beauty to ensure that the erotic scenes maintain their beauty within the framework of art and aesthetics.

Keywords: Erotic Scenes; Mainstream Media; Arts and Aesthetics; Thai Films

1. บทนำ

ณ ปัจจุบันขณะภาพยนตร์กลายเป็นสื่อที่ให้ความบันเทิงที่มีความหลากหลายและเป็นสื่อบันเทิงที่มีผู้ชมให้ความสนใจในการรับชมมากกว่าสื่อชนิดอื่นๆ เพราะภาพยนตร์นั้นเน้นการให้ความบันเทิงเป็นหลัก โดยความบันเทิงของสื่อภาพยนตร์นั้นก็แบ่งแยกตามชนิดของภาพยนตร์ที่มีมากมาย แต่ความเป็นจริงแล้วภาพยนตร์นั้นไม่ได้เป็นเพียงสื่อที่ให้เพียงความบันเทิงเท่านั้น เพราะภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลในการสร้างความเชื่อหรือค่านิยมต่างๆที่เกิดขึ้นภายในสังคม

จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมอิทธิพลในทางลบของสื่อภาพยนตร์โดยการจัดตั้งองค์กรหรือคณะกรรมการของแต่ละประเทศขึ้นเพื่อทำการตรวจสอบเพื่อไม่ให้เกิดผลเสียต่อสังคมที่ส่งผลต่อความเชื่อหรือวัฒนธรรมให้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปสู่ค่านิยมที่ผิดเพี้ยนและขัดต่อกฎเกณฑ์ของสังคมและอาจส่งผลถึงความมั่นคงภายในประเทศได้

ทำให้ภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศ กลายเป็นภาพยนตร์ที่ถูกตรวจสอบควบคุมและถูกตั้งคำถามถึงความเหมาะสมในการนำเสนอในการรับชมเป็นอย่างมาก เพราะมีการใช้ภาพของการเปิดเผยเรื่องเพศ ความปรารถนา ความใคร่ ฯลฯ ซึ่งสำหรับกรอบประเพณีและวัฒนธรรมประกอบกับศีลธรรมอันดีของประเทศไทยนั้นถือเป็นการนำเสนอเรื่องในมุ้งหรือเรื่องที่ไม่ควรพูด

ถึง เพราะมองว่าเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเรื่องส่วนตัวการนำเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศจึงถูกตั้งคำถามถึงความเหมาะสมในการนำเสนอตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

และด้วยความที่ว่า ภาพยนตร์ เป็นศิลปะแขนงที่ 7 (บุญรักษ์ บุญยะเขตมาลา, 2552) จึงมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นศิลปะและสุนทรียศาสตร์ในด้านการนำเสนอภาพโดยมีความหลากหลายและเทคนิคเฉพาะของศาสตร์ภาพยนตร์ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานในวงการภาพยนตร์ คือ การนำเสนอฉากหรือภาพที่มีลักษณะของความสัมพันธ์ทางเพศ ไม่ว่าจะเป็น การร่วมเพศ การเปลือยหรือการสำเร็จความใคร่ เป็นต้น ซึ่งการยอมรับภาพยนตร์ที่มีฉากหรือภาพที่แสดงถึงความสัมพันธ์ทางเพศนั้นขึ้นอยู่กับชนบประเพณีวัฒนธรรม และศีลธรรมอันดีของประชาชนที่ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ เข้าฉายหรือเผยแพร่อีกด้วย

โดยการถกเถียงในเรื่องการใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศนั้นมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นศิลปะและสุนทรียะอย่างสำคัญ เพราะความเป็นศิลปะและสุนทรียะมักเป็นคำกล่าวอ้างของผู้สร้างภาพยนตร์ในการใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศ และคำถามที่ผู้สร้างภาพยนตร์ที่มีการใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศต้องพบเป็นประจำคือ ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความเป็นศิลปะจริงหรือไม่ หรือการใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศเพียงแค่อวดการดึงดูดให้ผู้ชมมีความสนใจและยอมจ่ายเงินเพื่อมารับชมภาพดังกล่าวเพียงเท่านั้นหรือไม่

อีกทั้งการนำเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศยังเป็นการนำเสนอที่มีความเกี่ยวข้องกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ตาม พรบ.ภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. 2551 (กระทรวงวัฒนธรรม, 2551) ที่เป็นการกำหนดถึงความเหมาะสมในการนำเสนอฉากดังกล่าว ทำให้หลายครั้งเกิดมีข้อพิพาทระหว่างคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์กับผู้สร้างภาพยนตร์ ถึงหลักเกณฑ์และเหตุผลในการสั่งแบนหรือระงับการฉายภาพยนตร์ ส่งผลให้เกิดเป็นกระแสสังคมในการวิพากษ์วิจารณ์ถึงหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการภาพยนตร์และวิดิทัศน์ใช้ว่ามีความเหมาะสมหรือเป็นทัศนคติส่วนตัวในการสั่งห้ามฉายภาพยนตร์ที่มีฉากความสัมพันธ์ทางเพศ งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งเน้นการวิเคราะห์การใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทยว่า ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ มีเหตุและผลในการเลือกใช้ฉากความสัมพันธ์ทางเพศเพื่ออะไรและมีความเป็นศิลปะหรือสุนทรียะอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาการวิเคราะห์สามารถตีความการสื่อสารของการใช้ฉากหรือภาพความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างเป็นเหตุและผล

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ความเป็นศิลปะในฉากที่มีความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย

3. การทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ได้แก่งานวิจัยเรื่อง สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย (สลิตดา ททรัพย์ภิญโญ, 2545) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาการใช้ภาพของการนำเสนอฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย 4 เรื่องได้แก่ จัน ดารา ขุนแผน แม่เบี้ยและไกรทอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอเรื่องเพศหรือนำเสนอฉากกามารมณ์ และเพื่อศึกษาสุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทยจากผู้ชมและตัวผู้สร้าง โดยมีการใช้กรอบแนวคิดในการวิจัย คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอิโรติกและเรื่องเพศ นาฏยศาสตร์และกามสูตร แนวคิดในการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณ์ และแนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร

โดยผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ไทยที่มีการนำเสนอฉากกามารมณ์ในประเทศไทยได้มีการพัฒนาทางด้านปริมาณและเทคนิค และมีฉากกามารมณ์เป็นส่วนประกอบมากขึ้น แต่ไม่ โป้ เปลือยมาก ส่วนใหญ่นำเสนอเพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด และความเหมาะสมในการนำเสนอขึ้นอยู่กับ เจตนาของผู้สร้าง การยอมรับของสังคม และรสนิยมในการรับชมของผู้ชมภาพยนตร์ และผู้วิจัยยังคงคาดว่าในอนาคตจะมีการนำเสนอฉากกามารมณ์เพิ่มขึ้น และมีระดับความโป้ เปลือยมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ในการศึกษาเรื่องดังกล่าวยังพบว่าผู้สร้างภาพยนตร์มีเหตุผลในการนำเสนอฉากกามารมณ์ แต่ผู้ชมส่วนใหญ่ไม่สามารถรับรู้ถึงเหตุผลเหล่านั้นจากตัวภาพยนตร์ได้ ทำให้

มองว่าเป็นการขยายฉากกามารมณ์มากเกินไป โดยผู้วิจัยยังได้มีข้อเสนอแนะในการวิจัย ได้แก่ การศึกษาประวัติศาสตร์หรือความคิดเรื่องเพศในสังคมไทยควรมีอยู่ต่อไป โดนศึกษาจากสื่อจินตคติต่างๆ และในการเก็บข้อมูลอาจใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณมาประกอบ หรือให้สหวิธี เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก

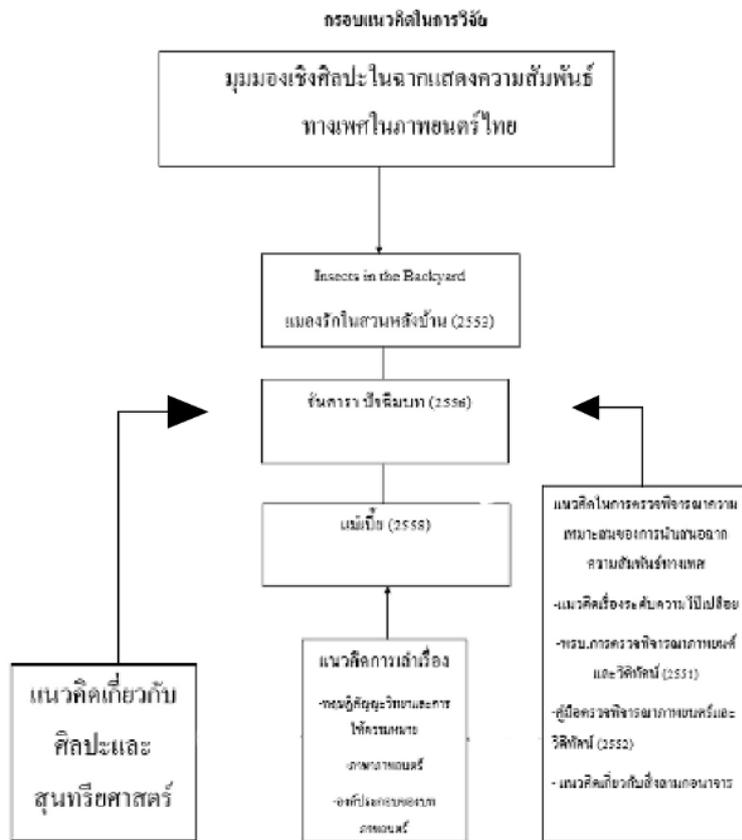
นอกจากนี้ในด้านแนวคิดของศิลปะและสุนทรียศาสตร์ยังมีการให้คุณค่าด้านอารมณ์และความรู้สึกมากกว่ารูปของภาพที่ปรากฏออกมา เช่น ลีโอ ตอลสตอย (Leo Tolstoy) นักวิจารณ์ศิลปะและนักปรัชญา เคยกล่าวไว้ว่า “ศิลปะนั้นเป็นกิจกรรมของมนุษย์ อันประกอบด้วยคน คนหนึ่งได้ส่งผ่านอารมณ์ความรู้สึกของเขาไปยังคนอื่นๆ จนอารมณ์นั้นไปกระทบจิตใจคนอื่นๆ และทำให้ผู้อื่นเกิดอารมณ์ความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา” (สิทธิชัย แสงกระจ่าง, 2551)

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า เมื่อยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลงการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศหรือฉากกามารมณ์นั้นมีการเปิดเผยมากขึ้นและเยอะขึ้นตามที่ผู้วิจัยก่อนหน้านี้ได้คาดการณ์ไว้ แต่ความรู้ ความเข้าใจรวมไปถึงการตีความและวิเคราะห์ฉากความสัมพันธ์ทางเพศ ของผู้ชมในประเทศไทยยังมีอยู่น้อยและไม่สามารถทำความเข้าใจเหตุและผลในการเลือกนำเสนอของผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้วิจัยจึงอยากจะทำงานวิจัยชิ้นนี้เพื่อเผยแพร่ให้ผู้อ่านและผู้ที่มีความสนใจในการสร้างภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศ ได้ทราบถึงหลักการทางศิลปะและสุนทรียศาสตร์ กฎเกณฑ์ของกฎหมาย และการวิเคราะห์เพื่อตีความสิ่งที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการที่จะนำเสนอ มากกว่าการมองไปที่ภาพหรือฉากที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศ

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1

กรอบแนวคิด

5. ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรเป้าหมาย

จากหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ในด้านศิลปะและสุนทรียศาสตร์ การวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์และแนวคิดในการพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอจากความสัมพันธ์ทางเพศ ประกอบกับการคัดเลือกภาพยนตร์ ผู้วิจัยจึงได้ประชากรเป้าหมายที่เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีฉากเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ผ่านการพิจารณาและภาพยนตร์ที่ผ่านการพิจารณาแต่มีฉากความสัมพันธ์ทางเพศในเนื้อเรื่องที่ค่อนข้างชัดเจนและเป็นภาพยนตร์ที่ก่อให้เกิดการตั้งคำถามต่อความเหมาะสมต่อการเผยแพร่ในแง่ของความเป็นศิลปะและอนาจาร

2. การเลือกตัวอย่าง

วิธีและหลักเกณฑ์ในการเลือกตัวอย่างจากประชากรเป้าหมาย มีดังนี้ เกณฑ์การคัดเลือก (Inclusion criteria) อาสาสมัคร/กลุ่มตัวอย่าง คัดเลือกโดยวิธีการ เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีการใช้ฉากที่มีความสัมพันธ์ทางเพศที่ค่อนข้างชัดเจนและเป็นภาพยนตร์ที่ก่อให้เกิดการตั้งคำถามต่อความเหมาะสมต่อการเผยแพร่ในแง่ของความเป็นศิลปะและอนาจาร โดยภาพยนตร์ที่เลือกนำเสนอความสัมพันธ์ทางเพศและได้คัดเลือกไว้ ทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ 1. Insects in the Backyard 2555 2. จันดารา ปจฉิมบท 2556 และ 3. แม่เบี้ย 2558

2. ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยภาพยนตร์ที่มีการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศทั้งหมด 3 เรื่อง
2. ขอบเขตระยะเวลา ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล รวมทั้งนำเสนองานวิจัย เป็นระยะ 1 ปี
3. ขอบเขตเนื้อหา ศึกษาภาพในฉากของภาพยนตร์ที่มีการใช้ฉากความสัมพันธ์ทางเพศในด้านของความเป็นศิลปะและสุนทรียะ ประกอบกับความเหมาะสมในการนำเสนอเพื่อค้นหาแนวทางในการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศที่อยู่ในกรอบของความเป็นศิลปะและสุนทรียะ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยเป็นเสมือนเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลโดยการรับชมภาพยนตร์ที่ได้คัดเลือกมาทั้ง 3 เรื่อง
2. แบบบันทึก (Note Taking) ใช้เป็นเครื่องมือในการบันทึกข้อมูลต่างๆในระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการชมภาพยนตร์จากแพลตฟอร์มออนไลน์ และค้นคว้าวิเคราะห์เอกสารประกอบที่เกี่ยวข้อง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รับชมภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องจากแพลตฟอร์มออนไลน์
2. รวบรวมเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 3.2 โดยศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเป็นศิลปะและสุนทรียะ การเปิดเผยเรื่องเพศและการนำเสนอเรื่องเพศ
3. วิเคราะห์ความเป็นศิลปะและสุนทรียะในฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ที่คัดเลือก

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง มุมมองเชิงศิลปะในฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีวิเคราะห์ตัวบทของภาพยนตร์ (Textual Analysis) โดยการเริ่มจากการวิเคราะห์ภาพยนตร์ด้วยแนวคิดที่เกี่ยวกับศิลปะและสุนทรียศาสตร์ในภาพยนตร์ที่ประกอบด้วย 1.แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับศิลปะ 2.แนวคิดเรื่องสุนทรียศาสตร์ 3.สุนทรียศาสตร์กับการเปิดเผยเรือนร่างและความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ เพื่อวิเคราะห์ความเป็นศิลปะและสุนทรียะที่ปรากฏในภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาและใช้การวิเคราะห์ตามหลักการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยมีองค์ประกอบที่จะทำการวิเคราะห์ดังนี้ 1.องค์ประกอบการเล่าเรื่อง 2.ภาษาภาพยนตร์ 3.ทฤษฎีสัญญาวิทยาและการสร้างความหมาย ร่วมกับการใช้แนวคิดใน

46 | วารสารนวัตกรรมการศึกษาศาสตร์และเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

การพิจารณาความเหมาะสมของการนำเสนอจากความสัมพันธ์ทางเพศ ได้แก่ 1.แนวคิดเรื่องระดับความโป้เปลือย 2.แนวคิดเรื่องการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ 3.คู่มือการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวิดีโอ ตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ,2552) เพื่อหาเหตุผลในการนำเสนอจากความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์และความเหมาะสมในการนำเสนอต่อผู้ชม และคัดเลือกภาพยนตร์ โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และมีหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกภาพยนตร์คือ คัดเลือกเฉพาะภาพยนตร์ที่เป็นภาพยนตร์ไทยที่มีฉากเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ผ่านการพิจารณาและภาพยนตร์ที่ผ่านการพิจารณาแต่มีฉากความสัมพันธ์ทางเพศในเนื้อเรื่องที่ค่อนข้างชัดเจนและเป็นภาพยนตร์ที่ก่อให้เกิดการตั้งคำถามต่อความเหมาะสมต่อการเผยแพร่ในแง่ของความเป็นศิลปะและอนาจาร เพื่อศึกษาการสื่อสารหรือตีความหมายของภาพยนตร์ ประกอบกับแนวคิดและทฤษฎีต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นศิลปะและสุนทรียะเพิ่มเติมเพื่อช่วยสร้างความชัดเจนในการเข้าใจการนำเสนอฉากที่แสดงถึงฉากความสัมพันธ์ทางเพศให้มีความเป็นศิลปะและสุนทรียามากขึ้น โดยวิเคราะห์เนื้อหา (Text) ที่เป็นฉากแสดงฉากความสัมพันธ์ทางเพศของภาพยนตร์ที่คัดเลือกมา ในลักษณะของการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

6. ผลการวิจัย

จากการวิจัย “มุมมองเชิงศิลปะในฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทย” เป็นการศึกษาความเป็นศิลปะและสุนทรียะในภาพยนตร์ที่มีฉากแสดงความสัมพันธ์ทางเพศในประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) พร้อมทั้งการใช้ภาพประกอบ ซึ่งจะวิเคราะห์และตีความด้วยตนเองจากการรับชมภาพยนตร์ประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น เอกสารจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความหรือเอกสารออนไลน์ และตัวภาพยนตร์ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่

1. Insects in the Backyard (2555)
2. จันดารา ปัจฉิมบท (2556)
3. แม่เบี้ย (2558)

ซึ่งได้พบว่าภาพยนตร์แต่ละเรื่องมีการใช้ระดับความโป้เปลือยและระดับการเปิดเผยทางเพศในคู่มือสำหรับการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ซึ่งเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความเหมาะสมในการนำเสนอ ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1

แนวคิดระดับความโป้เปลือย

ภาพยนตร์	Demure (จำนวนที่มีการใช้)	Suggestive (จำนวนที่มีการใช้)	Partially - clad (จำนวนที่มีการใช้)	Nude (จำนวนที่มีการใช้)
Insects in the Backyard	2	1	1	3
จันดารา ปัจฉิมบท	0	2	4	12
แม่เบี้ย	5	0	2	19

ตารางที่ 2

แนวคิดระดับการเปิดเผยทางเพศในคู่มือสำหรับการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

ภาพยนตร์	ระดับที่ 1 (จำนวนที่มีการใช้)	ระดับที่ 2 (จำนวนที่มีการใช้)	ระดับที่ 3 (จำนวนที่มีการใช้)
Insects in the Backyard	10	0	8
จันดารา ปัจฉิมบท	4	2	11
แม่เบี้ย	2	6	16

ผลจากการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ที่มีฉากแสดงความสัมพันธ์ทางเพศทั้ง 3 เรื่องพบว่าภาพยนตร์เรื่อง จันดารา ปัจฉิมบท และ แม่เบี้ย มีการใช้การนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศในด้านความเป็นศิลปะและสุนทรียะในรูปแบบเดียวกันซึ่งเป็นการนำเสนอฉากที่มีความงดงามตามหลักการและแนวคิดศิลปะคือความงาม ที่ว่าด้วย เรื่อง คุณค่า (Value) ที่เป็นคุณค่าทางสุนทรียะที่เป็นคุณค่าต่อจิตใจเป็นความงามที่เกิดขึ้นด้วยอารมณ์ ไม่ใช่ด้วยเหตุผล ความคิด หรือข้อเท็จจริง โดนที่ภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องมีการนำเสนอในความงามในทางด้าน ความงามทางกาย (Physical Beauty) ที่เป็นการมองความงามในรูปแบบที่กำหนดเรื่องราวหรือเกิดจากการประสานกลมกลืนกันของทัศนธาตุ และการผลจากการจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะ เรียกว่าง่าย ๆ เป็นการนำเสนอภาพโดยเน้นความงดงามทางทัศนธาตุหรือการจัดวางองค์ประกอบศิลปะเป็นหลักเพื่อให้ผลของภาพมีความเป็นสุนทรียะและศิลปะทาง กายภาพ (Physical) ที่ผู้ชมสามารถมองเห็นได้ทันทีและฉับไวแต่ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard กลับมีการนำเสนอภาพความงามที่แตกต่างไปจากภาพยนตร์สองเรื่องแรก โดยที่เป็นการเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศที่ไร้การปรุงแต่งและมีความดิบในการใช้ภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศทำให้ภาพที่ใช้ในการนำเสนอขาดความมีสุนทรียะในด้านความงดงามทางกายภาพ แต่กลับใช้การนำเสนอที่เน้นไปที่ความงามทางใจ (Moral Beauty) ที่เป็นการนำเสนอความงามในด้าน ความรู้สึกหรืออารมณ์ ในการแสดงให้เห็นถึงแง่มุมต่างๆของความเป็นมนุษย์ เช่น ความอ่อนแอ ความหลงผิด ฯลฯ โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเลือกที่จะแสดงให้เห็นถึงแง่มุมของกลุ่มคนข้ามเพศ (LGBT) ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีปัญหาเรื่องการยอมรับในสังคมไทยในช่วงเวลานั้น จึงเห็นได้ว่านอกจากการนำเสนอ คุณค่า ในด้านของอารมณ์และความรู้สึกแล้วภาพยนตร์เรื่องนี้ยังมีการนำเสนอปัญหาทางสังคมที่เกิดจากการที่ไม่มีความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางเพศภายในสังคม

7. อภิปรายผล

โดยเมื่อนำเอาทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร (Pornography) มาร่วมวิเคราะห์ถึงการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศของภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องแล้วพบว่า ภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องมีแนวคิดศิลปะและสุนทรียะ ที่ซึ่งความเป็นศิลปะและสุนทรียะนั้นอยู่บนหลักการและแนวคิดศิลปะคือความงาม ที่ว่าด้วย เรื่อง คุณค่า (Value) ที่เป็นคุณค่าทางสุนทรียะ ที่เป็นคุณค่าต่อจิตใจเป็นความงามที่เกิดขึ้นด้วยอารมณ์ ไม่ใช่ด้วยเหตุผล ความคิด หรือข้อเท็จจริง แต่อยู่ในกรอบทางศีลธรรมของสังคมยอมรับ เพื่อลดทอนความลามกอนาจารของฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดที่ว่างานศิลปะที่มีการนำเสนอในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้นจะต้องมีการนำเสนอที่ส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกในเชิงของการสร้างความกำหนดหรืออารมณ์ทางเพศต่อผู้ชมแต่เป็นการแสดงถึงความงามของร่างกายมนุษย์ หรือเป็นการส่งสารไปยังสังคมในการเรียกร้องและแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของบางสิ่ง ทั้งนี้อาจอภิปรายตามผลของภาพยนตร์แต่ละเรื่องดังนี้โดยที่ภาพยนตร์เรื่อง จันดารา ปัจฉิมบทและแม่เบี้ย มีการนำเสนอในความงามในทางด้าน ความงามทางกาย (Physical Beauty) ที่เป็นการมองความงามในรูปแบบที่กำหนดเรื่องราวหรือเกิดจากการประสานกลมกลืนกันของทัศนธาตุ และการผลจากการจัดวางองค์ประกอบทางศิลปะ เรียกว่าง่าย ๆ เป็นการนำเสนอภาพโดยเน้นความงดงามทางทัศนธาตุหรือการจัดวางองค์ประกอบศิลปะเป็นหลักเพื่อให้ผลของภาพมีความเป็นสุนทรียะและศิลปะทาง กายภาพ (Physical) ที่ผู้ชมสามารถมองเห็นได้ทันทีและฉับไว แต่ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนี้ก็ยังคงมีข้อบกพร่องในการนำเสนอฉากความสัมพันธ์ทางเพศที่บางฉากนั้นมีการใช้ภาพของการร่วมเพศที่มีขนาดภาพใกล้ชิดตัวผู้แสดงมากเกินไปจนทำให้ขนาดตัวของนักแสดงมีความใหญ่และมองเห็นสัดส่วนเรือนร่างได้ชัดเจน จนทำให้ ผล ของภาพนั้นเบี่ยงเบนจากไปจากการแสดงความงามของแสงและเงาภายในฉากกลายเป็นการจ้องมองไปยังร่างกายของผู้แสดงแทน เช่น ในฉากที่ 9 ของภาพยนตร์เรื่อง จันดารา ปัจฉิมบท ที่มีการใช้ภาพผู้แสดงที่ใหญ่เกินไปทำให้เห็นร่างกายของผู้แสดงมีขนาดใหญ่จนทำให้ความต้องการที่จะแสดงความงามของแสงและเงาถูกบดบังไปด้วยเรือนร่างของผู้แสดงแทน และอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ความเป็นศิลปะและสุนทรียะภายในภาพยนตร์ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกที่อาจส่งผลต่ออารมณ์ทางเพศก็คือมีฉากความสัมพันธ์ทางเพศจำนวนมากจนเกินไปและไม่มีความเข้าใจเรื่องความหลากหลายอย่างระมัดระวัง เช่น ในฉากที่ 9 10 13 ของภาพยนตร์เรื่อง แม่เบี้ย ที่เป็นฉากความสัมพันธ์ทางเพศของตัวละคร ภาคภูมิ ที่ไม่มีผล

ต่อเนื้อหาของเรื่องเลยแม้แต่น้อย การใส่ฉากความสัมพันธ์ทางเพศจึงต้องมีความระมัดระวังในการใช้เพราะหากมีฉากทำนองนี้มากจนเกินไปซึ่งอาจจะทำให้ผู้ชมติดภาพของเรือนร่างและภาพของการร่วมเพศมากกว่าที่จะสัมผัสได้ถึงความงดงามของการสร้างสรรค์และในด้านของการใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยาในภาพยนตร์เรื่อง จันตารา ปัจฉิมบท มีการใช้แนวคิดของ เดอ โซซูร์ ในเรื่อง ตัวหมาย (Signifier) และ ตัวหมายถึง (Signified) โดยมีการใช้ในส่วนของการให้ความหมายกับสถานที่และบรรยากาศผ่านในตัวเรื่อง เช่น บ้าน (Signifier) ของ จัน ที่มีความหมายถึง การมีอำนาจ (Signified) จะสังเกตได้ว่าเมื่อใครก็ตามกลายเป็นเจ้าบ้านก็จะสามารถใช้อำนาจได้ตามใจตนอย่างการกดขี่ข่มเหงหรือแย่งชิงเอาของที่ไม่ใช่ของตนมาโดยที่ไม่มีใครกล้าที่จะขัด และในเรื่องของบรรยากาศภายในเรื่องจะเห็นได้ในฉากที่ 14 ที่ จัน กำลังลงมือข่มขืน แก้ว และไปทำร้าย คุณหลวง ต่อนั้นบรรยากาศภายในฉากจะประกอบไปด้วย บรรยากาศที่มีดสลัวและมีฝนตกพร้อมเสียงฟ้าแลบและฟ้าผ่า (Signifier) มาเป็นระยะ ในตอนที่ จัน ลงมือข่มขืน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ตัวละครกำลังทำนั้นคือ สิ่งที่น่ากลัว (Signified) นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาพภายในฉากที่มีนัยยะในการปกปิด เช่น ในฉากที่ 2 3 12 13 และ 14 จะเห็นได้ว่าการใช้การถ่ายทำโดยมิใช่ มุ่ง (Signifier) มาปิดบังร่างกายของตัวผู้แสดงเพื่อไม่ให้มีการเปิดเผยที่มากเกินไป อีกทั้ง มุ่งยังมีสัญลักษณ์ของการปิดกั้น (Signified) เพื่อไม่ให้เกิดภาพร่างกายของผู้แสดงที่โจ่งแจ้งจนเกินไปราวกับว่าเป็น ม่านศีลธรรม ภาพยนตร์เรื่อง แม่เบี้ย มีการใช้แนวคิดของ เดอ โซซูร์ ในเรื่อง ตัวหมาย (Signifier) และ ตัวหมายถึง (Signified) โดยมีการใช้ในส่วนของการให้ความหมายกับตัวละครและภาพในฉาก โดยที่ตัวละครที่ภาพยนตร์เรื่องนี้มีการให้ความสำคัญและใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยาในการสื่อความหมายมากที่สุดก็คือ คุณ ภูเขา (Signifier) ที่เป็นสิ่งลึกลับที่มักจะออกมาในตอนที่ เมขลา กำลังมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งการออกมาของคุณ นี้มีนัยยะในเรื่องของการลวงโทษ (Signified) และดำเนินคดีกับผู้ประพฤติดีในกรม และอีกลักษณะหนึ่งของ ภูเขา (Signifier) ที่มีนัยยะในเรื่องของ เพศ (Signified) จะเห็นได้จากในฉากที่ 15 ถึง 16 ในขณะที่ ชนะชล กำลังมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ เมขลา ในตอนท้ายเมื่อทั้งคู่ถึงจุดสุดยอด ภาพยนตร์ได้มีการใช้ภาพของ ภูเขา กระโดดขึ้นมาเหนือผิวน้ำ และอีกสิ่งที่มีนัยยะในเรื่องนี้มีการใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยาในการสื่อความหมายคือ ภาพในฉาก เช่น ในฉากที่ 23 จะเห็นได้ว่าการออกแบบภาพให้มีการถ่ายติดลูกกรง (Signifier) หน้าต่าง และมีภาพของตัวละครกำลังร่วมเพศกันอยู่ผ่านลูกกรงนั้น ซึ่งทำให้มีนัยยะถึงการเสียดสีในกรม (Signified) ของตัวละคร แต่ภาพยนตร์เรื่อง *Insects in the Backyard* กลับมีการนำเสนอภาพความงามที่แตกต่าง โดยที่เป็นการเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศที่ไร้การปรุงแต่งและมีความดิบในการใช้ภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศทำให้ภาพที่ใช้ในการนำเสนอขาดความมีสุนทรีย์ในด้านความงดงามทางกายภาพ แต่เมื่อมองอีกแง่มุมตามแก่นเรื่องและโครงเรื่อง (Theme + Plot) อาจมองได้ว่าเป็นการประชดประชันสังคม ที่ไม่ยอมรับและไม่มีความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางเพศจนทำให้เกิดปัญหาแตกร้างในความครอบครัว นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังมีการนำเสนอประเด็นปัญหาที่เป็นผลพวงมาจากการไม่เข้าใจในเรื่องความหลากหลายทางเพศ เช่น การค้าประเวณี การถูกสังคมนุเคราะห์จากการมีสมาชิกครอบครัวเป็นบุคคลข้ามเพศ ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงให้ความสำคัญกับการเรียกร้องและส่งสารไปยังสังคมโดยการสร้างภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศของคนในครอบครัวที่มีผู้นำ (พ่อ) เป็นคนข้ามเพศ แต่อย่างไรก็ตามการใช้ภาพที่ไร้การปรุงแต่งและดิบจนเกินไปก็ส่งผลเสียต่อตัวภาพยนตร์เองเพราะทำให้ภาพของฉากความสัมพันธ์ทางเพศขาดความมีศิลปะในการนำเสนอและส่งผลให้มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมในการรับชมอีกด้วยในด้านของการใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยานั้นภาพยนตร์เรื่อง *Insects in the Backyard* (แมลงรักในสวนหลังบ้าน) มีการใช้แนวคิดของ เดอ โซซูร์ ในเรื่อง ตัวหมาย (Signifier) และ ตัวหมายถึง (Signified) ซึ่งได้มีการใช้อย่างเด่นชัดในฉากที่ 3 4 และ 11 โดยเป็นฉากจูบกันของตัวละคร เจนนี และ บอย ที่ในฉากที่ 3 นั้นทั้งคู่จูบกันในที่สาธารณะซึ่งมีผู้คนเดินไปมา อีกทั้งในฉากที่ 3 นี้ยังมีการถ่ายให้เห็นถึงดอกไม้สีชมพูอยู่ใต้ตัวละครทั้งสองซึ่ง ดอกไม้สีชมพูนี้เป็น ตัวหมาย (Signifier) ที่เป็นสิ่งบ่งบอกถึง ความรัก (Signified) ของตัวละคร เพราะนอกจากดอกไม้ที่มีนัยยะถึงความสวยงาม และ ความรัก แล้ว สีชมพู ยังเป็นสีที่ใช้ทางสากลใช้กับการเปรียบเทียบเรื่องความรักอีกด้วย นอกจากนี้ในฉากที่ 4 ได้มีการเปรียบเทียบ ความรัก (Signifier) ของตัวละครทั้งสองกับความงดงามของ ธรรมชาติ (Signified) และในฉากที่ 11 ที่เป็นเหตุการณ์หลังจากที่เด็กทั้งสองคนหนีออกจากบ้าน เหลือเพียง ธัญญา ตามลำพังทำให้ ธัญญา ปลดปล่อยความต้องการทางเพศออกมา โดยเป็นการจินตนาการว่าตนได้ร่วมเพศกับชายคนหนึ่ง จากนั้นก็นอนเปลือยอยู่กลางบ้าน โดยที่ การเปลือย (Signifier) นี้ยังมี

สัญญาถึง ความดีในสันดานของมนุษย์ (Signified) ที่ต้องการร่วมเพศเพื่อสืบพันธุ์หรือความสนุกส่วนตัว เพราะในตอนที่ถูกทั้งสองของเธออยู่ที่บ้าน ัญญา จะชอบไปสำเร็จความใคร่ในห้องน้ำ แต่ตอนนี้กลับกระทำพฤติกรรมแบบนี้กลางบ้าน ซึ่งเป็นผลมาจาก การที่เธอสูญเสียลูกๆไป

แม้จะมีการนำเสนอที่เป็นประเด็นในการเรียกร้องจากสังคมก็ตามแต่สุนทรียะของผู้คนนั้นไม่เท่ากัน การที่ผู้ชมจะเข้าในการ สื่อสารของภาพยนตร์เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องยากเพราะภาพยนตร์เป็นงานศิลปะที่มองเห็นได้ด้วยตาทำให้ผู้ชมนั้นมองไปที่ภาพของการนำเสนอเป็นอย่างแรก ส่วนการที่จะวิเคราะห์ถึงสิ่งต่างๆในภาพยนตร์ เช่น การเรียกร้องถึงปัญหา หรือ การแสดงถึงประเด็นทางสังคม นั้น เป็นเรื่องของผู้ชมเพียงบางกลุ่มเท่านั้นที่จะสัมผัสถึงสิ่งเหล่านี้ผ่านภาพของการนำเสนอจากความสัมพันธ์ทางเพศที่ไร้การปรุงแต่ง แบบนี้ได้ โดยเฉพาะในฉากที่ 8 ที่มีการนำเอาฉากในหนังไปเข้ามานำเสนอนอกจากจะเป็นการทำลายความเป็นศิลปะและสุนทรียะ แล้ว ยังเป็นการทำให้คุณค่าในการเรียกร้องที่ได้กล่าวมาในตอนแรกลดลงตามไปอีกด้วย อีกทั้งยังทำให้ภาพยนตร์เกิดปัญหาในการ ถูกห้ามฉายและทำให้เกิดเป็นคดีความที่มีความยืดหยุ่นนี้ไม่ว่าจะมีการนำเสนอความงามทางสุนทรียะและศิลปะในรูปแบบใดหรือมี ประเด็นทางสังคมในเรื่องของการเรียกร้องบางอย่างก็ตาม ความเหมาะสมในการนำเสนอของการใช้ภาพความสัมพันธ์ทางเพศก็ยังคง เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เหตุเพราะขอบเขตการรับรู้ของผู้ชมนั้นมีไม่เท่ากัน แม้แต่ ดอลสตอย ที่เป็นนักปรัชญาและนักสุนทรียศาสตร์ เองก็ยังมี การให้ความเห็นถึงความเป็นสุนทรียะกับความเป็นศีลธรรมว่า “งานศิลปะคือการสร้างสรรค์ของสุนทรียะ แต่สุนทรียะก็ไม่ได้ อยู่เหนือปัญหาทางศีลธรรมแต่อย่างใด” ทำให้เห็นว่า แม้งานศิลปะนั้นๆจะมีความสุนทรียะมากเท่าใดก็ตาม แต่ก็ไม่มี ความสุนทรีย ใดอยู่เหนือบรรทัดฐาน วัฒนธรรม ประเพณี และศีลธรรมอันดีของประชาชน อีกทั้งคณะกรรมการตรวจสอบภาพยนตร์และวิดิทัศน์ ยังได้ให้ความเห็นว่าภาพยนตร์เรื่อง *Insects in the Backyard* ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เนื่องจาก ภาพยนตร์เรื่องนี้นำเสนอความรักของเพศเดียวกัน มีตัวละครที่สวมชุดนักเรียนแต่ไปขายบริการทางเพศ มีฉากสูบบุหรี่ดื่มสุราในชุด นักเรียน (ilaw-freedom,2558) ซึ่งท้ายที่สุดเมื่อเข้าสู่กระบวนการในชั้นศาล กลับได้รับคำตัดสิน ยกฟ้อง ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ สามารถออกฉายได้ในเรต 20+ แต่มีข้อแม้ว่าให้ตัดฉากไป 3 วินาทีออกไป ซึ่งผู้กำกับก็ยอมรับและแก้ไขโดยการใส่ฉากดำเข้าไปแทน

จากกรณีดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า การที่คณะกรรมการได้มีการบัญญัติความหมายของคำว่า ศีลธรรมอันดี นั้นทำให้เกิด ปัญหาในการตีความเพราะคณะกรรมการแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นและประสบการณ์ที่แตกต่างกันทำให้เมื่อเกิดปัญหาการฟ้องร้อง หน้าที่ในการตัดสินจึงตกไปยังศาลฎีกาซึ่งก็มีผู้ใช้ที่มีความเชี่ยวชาญในการวิเคราะห์ภาพยนตร์อย่างถ่องแท้ อีกทั้งเมื่อมีการจัดเรตตั้ง ภาพยนตร์ เหตุใดจึงยังมีคำสั่งห้ามฉายภาพยนตร์อยู่เพราะเมื่อดูจากขอบเขตอายุในการรับชมแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่าผู้ที่มีอายุ 20 ปีบริบูรณ์ หรือมากกว่าย่อมมีวุฒิภาวะในการตัดสินใจในการรับชม

8. องค์ความรู้ใหม่

การนำเสนอจากความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์ไทยที่ผู้วิจัยได้นำเสนอมานั้น ภาพยนตร์เรื่องจันตาราและแม่เปี้ย จะมีการนำเสนอภาพจากความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะของการเน้นการสร้างภาพให้มีที่ความงดงามทางศิลปะและสุนทรียะ ไม่ว่าจะ ด้วยการจัดแสงเงา การใช้ภาพขาวดำที่ทำให้ภาพมีน้ำหนักของแสงและเงาที่ชัดเจนสวยงาม เพื่อต้องการลดผลของภาพความสัมพันธ์ ทางเพศให้คงอยู่ในกรอบของความเป็นศิลปะและสุนทรียะ เป็นการใช้องค์ความรู้ของภาพเพื่อลดทอนความอนาจารที่อาจเกิดจาก การนำเสนอภาพจากความสัมพันธ์ทางเพศ

แตกต่างจากภาพยนตร์เรื่อง *Insects in the Backyard* ที่มีการนำเสนอภาพความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อเป็นการบ่งบอกความคิดของผู้กำกับที่ต้องการจะสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในด้านการยอมรับกลุ่มคนรักร่วมเพศ มากกว่าการเน้นไปที่ความงามของแสงและเงาหรือความงามที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ภาพในฉากความสัมพันธ์ทางเพศของภาพยนตร์เรื่องนี้จึงเป็นภาพที่ไร้ความงามแต่ไม่ไร้ ซึ่งสุนทรียะ เพราะสุนทรียศาสตร์เป็นเรื่องของการมองเห็นถึงความงามที่มีความหลากหลายและมีความเป็นปัจเจกบุคคล ทำให้การมองเห็นถึงปัญหาของสังคมต่อการยอมรับยอมรับกลุ่มคนข้ามเพศเองก็เป็นความสุนทรียะด้วยเช่นกัน

9. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. เพื่อนำคำตอบที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นแนวทางให้ผู้สร้างภาพยนตร์หรือนักวิจัยอื่นๆนำไปต่อยอดในงานของตนในการหาคำตอบว่าในภาพยนตร์นั้นความเป็นศิลปะและอนาจารต่างกันอย่างไร

2. ทำความเข้าใจจากการเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์เรื่องต่างๆที่ได้เลือกมาอย่างเป็นเหตุเป็นผลเพื่อให้มีความเข้าใจการใช้ฉากการเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศได้มากขึ้น

3. เพื่อเป็นฐานข้อมูลหรือความรู้พื้นฐานในเรื่องศิลปะและอนาจารในภาพยนตร์ที่มีฉากเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อการค้นคว้าเพิ่มเติมและเป็นข้อมูลเพื่อการวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในงานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาภาพยนตร์ที่มีการใช้ฉากความสัมพันธ์ทางเพศมากกว่านี้ เพื่อเป็นการศึกษาและมองเห็นถึงหลักการและเหตุผลที่ผู้สร้างต้องการนำเสนอภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศมากยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาในด้านความรู้สึกของผู้ชม เพื่อจะได้ทราบว่าผู้ชมมีความเห็นอย่างไรต่อการใช้ภาพฉากความสัมพันธ์ทางเพศในภาพยนตร์

3. งานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการตรวจสอบภาพยนตร์ของคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ เพื่อจะได้ทราบว่าหลักเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการตรวจพิจารณาฉบับนั้นมีการใช้หลักเกณฑ์อะไรและอย่างไรบ้าง

รายการอ้างอิง

กระทรวงวัฒนธรรม. (2551, 20 มกราคม). พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. 2551. http://m-culture.go.th/article_file_attach_20201111155509.pdf

บุญรักษ์ บุญยะเขตมาลา. (2552). ศิลปะแขนงที่เจ็ดเพื่อวัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์ภาพยนตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). พับคิล บุเคอร์รี่.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2552). คู่มือสำหรับการพิจารณาภาพยนตร์ และ วิดิทัศน์. คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม.

สลิตตา ททรัพย์ภิญโญ. (2545). สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณ์ในภาพยนตร์ไทย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิทธิชัย แสงกระจ่าง. (2551). เลียฟ นีโคลาเยวิช ตอลสตอย: ศิลปะคืออะไร? = *What is art?*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). โอเพ่นบุ๊ก.

Ilaw-freedom. (2558, 5 มกราคม). “สรุปประเด็นตามคำฟ้อง และบรรทัดฐานการแบนหนังที่ได้จากคดี *Insects in the Backyard*”. <https://freedom.ilaw.or.th/th/case/140#detail>